

Arrest

nr. 267 335 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van pz Montgomery op 17.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: J. (..)

voornaam: M. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Laç

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd door de politie van de PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2021). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van inbraak berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbraak in een woning) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°; er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd, door PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2021). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van inbraak berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbraak in een woning) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vooreen fundamenteel belang van de maatschappij.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7 tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd, door PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2021). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van inbraak berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbraak in een woning) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart dat hij wil terugkeren naar Albanië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd, door PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2021).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M. (.), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Montgomery en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, J.. M. (.), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

(...)"

1.2. Op 17 november 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Montgomery op 17.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : J. (.)

voornaam : M. (.)

geboortedatum : 08.04.1988

geboorteplaats : Laç

nationaliteit. Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
drie jaar*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd door de politie van de PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2Q21). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van inbraak berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbraak in een woning) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partij dat zij geen belang meer heeft bij het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (eerste bestreden beslissing) omdat zij teruggekeerd is naar Albanië. Zij behoudt wel haar belang in zoverre het beroep gericht is tegen het inreisverbod (tweede bestreden beslissing).

De advocaat van verwerende partij sluit zich aan bij het voorgaande.

2.2. Daar door het vertrek van verzoekende partij naar het land van herkomst zij uitvoering heeft gegeven aan de eerste bestreden beslissing, kunnen de partijen gevolgd worden dat er geen actueel belang meer is in zoverre het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten

Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“(.) ”

Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“(.) ”

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied zonder toekenning van een termijn is gestoeld op twee elementen namelijk enerzijds niet binnen de bepaalde termijn zich aanmelden bij de gemeente en anderzijds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen.

Aangaande het vormen van een bedreiging wordt er in casu enkel en alleen gewag gemaakt van een proces-verbaal dat opgesteld is door de PZ Montgomery voor feiten van inbraak.

Er dient op te worden gewezen dat er aldus enkel en alleen sprake is van een proces-verbaal en dat er geen sprake is van een bewezen verklaarde misdrijf.

Verzoeker is dan ook niet veroordeeld door een rechtbank waar hij zich op de beweerde tenlastelegging heeft kunnen verdedigen en zijn rechten kunnen doen gelden.

Daarenboven is er voor de feiten in kwestie ook geen onderzoeksrechter aangesteld, wat nochtans wel standaard is bij een inbraak in een woning, zodat er toch ook getwijfeld kan worden aan het belang en de ernst van de feiten in kwestie.

Verzoeker ontkent de feiten in se ook formeel te hebben gepleegd!

De enkele vermelding van de naam van verzoeker in een PV is dan ook onvoldoende om te kunnen spreken van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging.

Aangaande het element dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij het gemeentehuis, dient te worden benadrukt dat verzoeker in een hotel verbleef, wat aldus een logement is dat onderworpen is aan de wetgeving omtrent de controle der reizigers.

Daarenboven was verzoeker ook nog niet lang in België aanwezig, minstens brengt verwerende partij géén enkel bewijs mee waaruit zou moeten blijken dat verzoeker reeds meer dan drie werkdagen in België zou verblijven.

Hij was hier immers slechts een korte tijd om een aantal vrienden te bezoeken, waarna hij opnieuw het land wou verlaten.

Hieruit dient dus te worden besloten dat verzoeker enerzijds verbleef in een logement onderworpen aan de wetgeving omtrent de controle der reizigers, minstens dat hij hier niet de vereiste drie werkdagen aanwezig was.

Er kan dan ook géén toepassing gemaakt worden van de bepalingen van art. 5 van de wet van 15/12/1980 om op basis hiervan verzoeker bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Tot slot en voor de goede orde dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf expliciet ook heeft gesteld dat hij akkoord is om België te verlaten, doch hij wenst hierbij terug te keren naar zijn familie in Italië en niet naar zijn thuisland Albanië.

Er was dan ook geen enkele reden in het geval dat zelfs als men aan verzoeker een bevel tot grondgebied verlaten zou kunnen geven, quod non, waarom aan verzoeker geen termijn zou kunnen worden toegekend om het grondgebied te verlaten, daar hij hier immers ook expliciet mee akkoord is gegaan.

De situatie in Albanië is daarenboven bijzonder zwaar, zeker indien men daar verblijft zonder familieleden, hetgeen ook door verzoeker is vermeld geweest.

Indien hij daarbij naar Albanië wordt teruggedreven mét een inreisverbod, dan kan hij zijn familie ook niet meer bezoeken.

Zijn familie woont immers in Italië, hetgeen een deel uitmaakt van de Europese en dit in tegenstelling tot Albanië.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hier echter geen enkele rekening mee en heeft ook de situatie in Albanië niet nagegaan.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2. Zoals onder punt 2. werd vastgesteld, heeft verzoekende partij geen actueel belang meer wat betreft het bestrijden van de eerste bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient aldus niet over te gaan tot de bespreking van het middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.3. In een enig middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2. Inreisverbod

Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"(..)"

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

In casu wordt er enkel en alleen gewag gemaakt van een pv dat zou opgesteld zijn door de PZ Montgomery voor feiten van inbraak.

Er dient op te worden gewezen dat er aldus enkel en alleen sprake is van een pv en geen sprake van een bewezen verklaarde misdrijf.

Verzoeker is dan ook niet veroordeeld door een rechtbank waar hij zich op de beweerde tenlastelegging heeft kunnen verdedigen en zijn rechten kunnen doen gelden.

Daarenboven is er voor de feiten in kwestie ook geen onderzoeksrechter aangesteld, wat nochtans wel standaard is bij een inbraak in een woning, zodat er toch ook getwijfeld kan worden aan het belang en de ernst van de feiten in kwestie.

Verzoeker ontkent de feiten in se ook formeel te hebben gepleegd!

De enkele vermelding van de naam van verzoeker in een PV is dan ook onvoldoende.

Een inreisverbod is immers een verregaande maatregel dewelke steeds aan bepaalde voorwaarden dient te voldoen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt duidelijk in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd.

Hieruit valt op te maken dat een inreisverbod van maximaal driejaar enkel mogelijk is als er ofwel geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan of als men een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Uit het dossier blijkt dat er géén vroegere beslissing tot verwijderingen zijn geweest zodat een inreisverbod níét hierop gestoeld kan worden.

Een dergelijk inreisverbod enkel mogelijk is indien er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan hetgeen in casu dan ook het geval is.

Uit het voorgaande blijkt echter overduidelijk dat er géén reden was om aan cliënt een bevel tot grondgebied zonder termijn voor vrijwillig op te leggen.

Daar het bevel grondgebied verlaten dient te worden vernietigd, kan op basis hiervan ook géén inreisverbod worden opgelegd.

Tot slot wijst verzoeker erop dat het inreisverbod een maximale duur heeft van 3 jaar en verwerende partij nalaat om te expliciteren waarom een maximale duur vereist is in huidige duur in plaats van een beperktere duur."

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. Het bestreden inreisverbod vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°

van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

3.5. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 17 november 2021 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op dit bevel en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, herhaalt de Raad dat de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting zelf heeft aangegeven geen belang meer te hebben bij het beroep, gericht tegen voormeld bevel, zodat deze kritiek niet dienstig meer is.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.9. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

Op 16.11.2021 werd betrokkene gearresteerd door de politie van de PZ Montgomery, wegens het plegen van een inbraak (pv nr. BR.17.L5.(...)/2Q21). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van inbraak berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbraak in een woning) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft om tijdens haar verblijf de openbare orde te schenden. Hierbij wordt tevens overwogen dat verzoekende partij geen familiale belangen op het Belgische grondgebied heeft en er evenmin medische problemen zijn.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige motivering gekozen wordt voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet gehouden is om te motiveren waarom zij niet voor een inreisverbod met een kortere duur kiest. Zij dient enkel te motiveren waarom zij voor een inreisverbod met een bepaalde duur kiest. *In casu* heeft zij gemotiveerd waarom zij een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel acht in het licht van de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

De Raad wijst er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod op te leggen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal voor feiten van diefstal in een woning mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast vernoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat zich daarin een administratief verslag van 16 november 2021 van de federale politie bevindt, waaruit blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal met nummer BR.17.L5.(...)/2021 werd opgesteld omwille van een diefstal in een woning. Uit bevraging van het ANG blijkt dat de kwalificatie *“Zware diefstal”* is.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing (nog) niet veroordeeld werd, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het proces-verbaal opgenomen feiten verkeerd zijn.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal wordt opgemaakt voor feiten inzake diefstal in een woning, gekwalificeerd als zware diefstal, de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te wijzen op het proces-verbaal en uit de aard van de feiten waarvoor dit proces-verbaal werd opgemaakt af te leiden dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Het betoog van verzoekende partij dat er geen onderzoeksrechter werd aangesteld en haar ontkenning de feiten gepleegd te hebben, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgemaakt voor feiten van diefstal in een woning en dat de verwerende partij op grond daarvan een eigen standpunt vermag in te nemen en te oordelen dat, rekening houdende met de feiten zoals deze naar voren komen uit het proces-verbaal, de aanwezigheid van verzoekende partij op het grondgebied een gevaar inhoudt voor de openbare orde en naast de vaststelling dat verzoekende partij geen gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied waarmee moet rekening gehouden worden, noch gewag maakt van enige medische problematiek, een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.

Voor zover verzoekende partij in het verzoekschrift nog meent dat het bestreden inreisverbod haar verhindert haar familie in Italië te bezoeken, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonde dat – indien zij in bezit is van de nodige documenten om zich naar Italië te begeven – het inreisverbod haar verhindert zich naar Italië te begeven. Haar verwijzing naar het bestreden inreisverbod gaat immers voorbij aan de motivering dat: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* zodat dit geenszins verhindert dat verzoekende partij zich naar Italië begeeft voor zover zij een geldige Italiaanse verblijfstitel heeft. Bovendien blijkt ook uit niks dat haar familie haar niet zou kunnen komen bezoeken in Albanië.

Verder blijkt geenszins dat verzoekende partij heeft aangegeven dat een terugkeer naar haar herkomstland voor haar bijzonder zwaar zou zijn omdat zij aldaar geen familie meer zou hebben. Verzoekende partij is een gezonde volwassen man van 33 jaar die er ook in is geslaagd om zonder familie, voor toeristische redenen zoals zij had aangegeven tijdens het horen, naar België te komen. Uit niks blijkt dat verzoekende partij niet in staat is zich op zelfstandige wijze te handhaven in het herkomstland. Verder, zoals reeds hoger aangegeven, blijkt ook niet dat, indien verzoekende partij in bezit is van de nodige documenten daartoe, zij niet naar Italië zou kunnen reizen vanuit Albanië.

3.10. Het enig middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER